

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Κ. ΧΡΗΣΤΟΥ ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΛΗ

Ο Φ Λ Ω Ρ Ο Σ

ΤΟΝ τόσο μας Φλώρο λέμε τ' άσπρα γίδια και τ' άσπρα σκυλιά.

Ο πατέρας μου—Θεός αγνοήσεται!— ήταν ένας άνθρωπος... Έγρησθη να τον πιά; Ζηλιάρη να τον πιά; Κι' εγώ δεν ξέρω. Ήταν όμως τόσο καλός, που δεν ήταν ικανός, όταν ήταν στα καλά του, να σκοτώσει οτι' ένα μοιμηγιά, άλλ' όταν τον έβλεπε ο θύς, —τό ελάχιστο, όπως λέμε μεις, ή το εμπου- ρό, όπως λέν οι 'Αράβηδες— και τον έβλεπε πολύ εύκολα και πολύ συχνά, ήταν, Θε μου γέλοε! Μπαρούσε να σκοτώσει σωφράτα άν- θρώπουσ κι' όποτε να καθήση επάνω στο κεφάλι τουσ και να τουσ κλάη με μαύρα δάκρυα.

Άγαπούσ νάχη τα καλύτερα πράγματα απ' όλουσ: τα καλύτερα πρόβατα, τα καλύτερα γίδια, τα καλύτερα σκυλιά, τα καλύτερα βόδια, το καλύτερο μούλαρι, το καλύτερο άλογο, ακόμα και το καλύτερο γαϊδούρι, με σφέ- ρα. Άπαντα σ' αυτά δια βάλε και το καλύτερο σπίτι, τα καλύτερα άγματα. Κι' άμα μάθαινε πως κάποιος είχε κάτι το καλύτερο απ' αυτόν, είδος ή ζώο, θάβαινε τ' άδύνατα δινάτα να το κινή διαό του, έστω και με το άδικο.

Μιά χειμωνιάτικη μέρα, που κατηφορούσαν τα βράχια κοπάδια από τα βουνά για τα χειμαδιά, ήθε στο σπίτι μας ένας γνωστός τσελιγκας, ο Κίτσιο Τέζας, και ζήτησε από τον πατέρα μου την άδεια να κοιμηθί το κοπάδι του σ' ένα μέρος της περιφέρειας του χωριού μας ποίχε πολύ χορτάρι.

Ο πατέρας μου που δεν άρνούταν ποτέ σε κανέναν καμιά καλο- σινη, γιατί ήταν πονόηχος, τώπως άμέσως την άδεια, και όσ ζη- λωτής των καλών προβάτων και των καλών γιδιών, βγήκε μαζί του έξω να ιδί το βράχιο κοπάδι και το άπάντησε να διαβείνη κανταρια- στο στην άκρια του χωριού μας, που εινε κλειδί του δρόμου, από τα ξεκαλοκαυιά της Κόνιτσας και του δικαστ' Ζαγοριού στα ξεχειμαδιά της δικταής Τσαμουριάς, δηλαδή της Τσαμουριάς των Φιλιατών, και τ' αντίθετο. Μπροστά—μπροστά από τα γίδια πήγαινε ζηλιεμένο συρ- τάρι, ένας φλώρος (άσπρος) τράγος μ' έναν τετράπτελο κύπρο στο λαμό. Ήταν άσπρος σαν το χιόνι κι' είχε κάτι κέρτατα —με σφορε- σα— μωσι όργανά και πλειότερο το καθένα.

Βλέποντας ο πατέρας μου το φλώρο, που ήταν κάτι μεγαλύτερος κι' όμορφότερος από το δικό μας το συρτάρι, τον Κανούτο, αίσθαν- θηκε μέσα του διη τη ζήλεια του και τον έγιοισμό του πληρωμένο κι' εινε στο βλαχοτσέλιγκα:

— Πάμε στο σπίτι, κοιμητάρε, να ποιήμε ακόμα έναν καφέ κι' ακόμα ένα ρακι;

— Έπαισαν, άρχοντα, και κα- φέ και ρακι, κι' ό Θεός να σου τ' αυγάτα, απολογήθηκε ο τσε- λιγκας. Είχε περίσσιο να ποιήσε άλλο.

— Πάμε που σου λέω, του εινε ο πατέρας μου σοβαρά. Έ- χω κάτι να σου ειπω.

Γύρισαν κι' οι δυο στο σπίτι, προσφέρθηκε πάλι καφές και ρα- κι, κι' ενώ ο τσελιγκας άδημου- νοσε τί θα του έλεγε ο πατέρας μου, αυτός του ειπε:

— Άκου, κοιμητάρε. Είδα πώχως ένα καλό συρτάρι στα γί- δια σου, το Φλώρο. Σε παρακα-λώ, να πάρης μά λιρα και να μου τον δώκης.

— Δεν τον πουλιάω, άρχοντα, το Φλώρο μου. Δεν τον πουλιάω. Άν τον πουλήσω, θα μου φανή πως χάθηκε όλο το γιδοκοπάδι μου...

Ο πατέρας μου στενωχορή- θηκε, πράβηξε μά ρουφηξιά ρα- κι από το παγοური του κι' έφριξε δυο λίρες στην ποδιά του τσε- λιγκα.

— Πάρε δυο λίρες, του ειπε, και σύρε να μου τον φέρης.

— Δεν τον πουλιάω, άρχοντα, το Φλώρο, δεν τον πουλιάω! Πά-

ρε πίσω τις λίρες σου. Δεν τον πουλιάω, σου ειπα. Δεν τον πουλιάω!

Ο πατέρας μου τώφριξε άλλη μά λιρα, λέγοντάς του:

— Άει σπρου και σύρε να μου τον φέρης.

— Πάρε πίσω τις λίρες σου, άρχοντά μου. Δεν έχω ανάγκη από λίρες. Το βίός μου νάναι καλά και λίρες όσες θέλω...

Ο πατέρας μου έφτασε στα όρια του θυμού. Μιά πριμα χρειάζον- ταν ακόμα για να ξεσκόπη τ' άσπροπέλα, που χαλκεύονταν μέσα στα στήθα του, στο κεφάλι του τσελιγκα και, βγάζοντας δυο λίρες ακόμα, που τις πέταξε κι' αυτές άπάνω στις άλλες, λέγοντάς του:

— Πάρε πέντε λίρες και δός μου το Φλώρο! Βλέπεις, από τραγί ποίνα, σου τον πληρώνω για βώδι...

— Δεν τον πουλιάω, άρχοντα το Φλώρο! Δεν τον πουλιάω όσα κι' άν μου δώκης! Να μη σου μείνη το χατήρι, δεν τον πουλιάω!

Ο πατέρας μου θυώωσε και πετάχτηκε έξω από το σπίτι για να δώχη τόσο στην όργη, κι' ο τσελιγκας σηκώθηκε, κατέβηκε τη σάλλα και πάει για το κοπάδι του.

Σε καμιά ώρα γύρισε στο σπίτι ο πατέρας μου συλλογημένος και τράβηξε μά γερη ρουφηξιά ρακι από το παγοური. ΄Υστερ' από κά- μπιση ώρα σιωπη, φώναξε το Ζήκο, το κατέλλι μας, έναν γίγαντα στο ηλιός και 'Ηρακλή στη δίνημα των χειρών του. Ήταν ο Ζήκος τόσο χειροδύναμος, πόθανε το γυνί στο γόνάτο του και τώσταξε.

— Ζήκο, του ειπε, να πιά στο χειμαδιά μου και να πιάς του Γιώργου Γίγια νάρθη όταν σημαζεύονταν το σφαράκι στα παντάρι.

Άπόδειπνα ήθε ο Γιώργο Γίγιας, ένας γδοσέφτης φοβερός, δεκοχτό—δεκαεηνιά χρόνων παλληγάρι, γυιός του περιφιρμού ζωοκλέ- φτη από τη Μπράνα, του Κώστα Γίγια, που μαζί με το χωριανό του, δεκοχτό—δεκαεηνιά χρόνων παλληγάρι, γυιός του περιφιρμού ζωοκλέ- φτοςπόμο από το Γιαννιώτικο στο Τσιάμικο κι' από το Τσιάμικο στο Γιαννιώτικο.

— Γιώργο! του ειπε ο πατέρας μου. Τώρα σε θέλω να φανής άν είσαι παιδί γήισο από τ' άπαντά του Κώστα Γίγια ή είσαι μπάστος. Θα πιάς στο Τσιάμικο, κάτω από το Μάλοιν, κι' εκεί θα περιμένης να περάση το κοπάδι του Κίτσιου Τέζα που γρεμάξει απόη κάτω στα γρέμα μου και να του κλέψης, νύχτα ή μέρα —αυτό εινε δική σου δουλειά— το συρτάρι του το Φλώρο. Τώδωκα μου κερατά πέντε λίρες τούρακες, άγνο μάλαμα, και δεν σάτρηε τρόπος να μου τον δώχη. Το θεωρώ προσβολή μου να του δώσω εγώ, του μασαράκι α- τουνού πέντε λίρες, σαν να ήταν το τραγί του βώδι κατερινιώτικο από τα πλαγερά λειβάδια του 'Ολιμπου και περιφρόνης τα χομηιά μου κι' έμένα τον ίδιο. Πάρε την κάπτα σου και φεύγα—άποη με το σιατάδι, κι' άν μου φέρες το Φλώρο—χαρά σε σένα— θα σου δώσω και μά λιρα χάρισμα. Άν όμως δεν μωρούσας να τον κλέψης, τότε θά τή πιάς δεν είσαι παιδί του Γίγια από τη Μπράνα και να μη γυ- ρίσης στη δουλειά μου, γιατί εγώ δεν θέλω μπάστος στο κοπάδι μου. Άλλ' άν τ' αφέρη ο δικόλος να μη σφέθη βοικά να το κλέ- ψης—πρέψει να λογαριάσμε και το έναντίο καμιά φορά— τότε να τον σκοτώσης το Φλώ- ρο! Άκουσ; ;...

— Θα κάμω όπως με διαπά- ζεις, άπάντησε ο Γιώργος και πα- στεύω, άρεμπικό, να σου άποδεί- ξω, πως είμαι γήισο παιδί του Κώστα Γίγια από τη Μπράνα κι' όχι μπάστος....

Και, λέγοντας υπερήφανα ο Γιώργος αυτά τα λόγια, βγήκε και πάει για το Τσιάμικο.

Πέρασαν τρία μερόνυχτα κι' ο Γιώργος με το Φλώρο δεν φαι- νονταν. Ο πατέρας μου άρχισε να στενωχορεύετα.

— Δεν μάς φάνηκε ο Γιώ- ρος, έλεγε. Είνε και γρηγορα, δεν λέω. Άλλ' άν δεν έφθη κι' αύριο, ο Γιώργος δεν εινε παιδί του Γίγια. Άπό κάποιον άλλον θα τον έχη πασομένο ή παληγομά- να του.

Σημέρωσε κι' η τέταρτη μέρα κι' ο Γιώργος δεν φαινονταν. Ο πατέρας μου ήταν πολύ άνησυ- χος. Έβγαινε κάθε τόσο στη ρακι κι' άγνάντευε από το δρό- μο πώφερνε από την Τσαμουριά και γύριζε, μη βλέποντας το Γιώργο νάρχετα, συλλογημένος

και στενοχωρημένος.

— Τι νάσαις ο Γιώργος; μονολογούσες. Τι νάγινε; Φοβάμαι μὴν τὸν ἔνωσαν οἱ μωροὶ τὸ βλάσαι καὶ τὸ φλῶρο. Κι' ἂν σκοτώθηκε τὸ παιδί, τί ψυχὴ θὰ δώσει, οὐ καί, ἔσθ' ὅσον, σὸ Θεό, γιατί ἐγὼ εἶμαι ἡ αἰτία! Τι μ' ἔβαλε οὐ Γουδάς νὰ ἰδῶ αὐτὸ τὸ τραγὶ καὶ νὰ τὸ ἐξηλέω, νὰ θελήσω, νὰ τ' ἀγοράσω καὶ νὰ μὴ μὸς τὸ δάκρυ οὐ παληόφωτος, ἂν καὶ τοῦ πρόσφατος πέντε λίρες σὺν νάτων βιδιὰ ἀπ' τὴν Κατερίνα, τὸ βιδὸ τοῦ διαβόλου! Φταίω μ' ἐγὼ, ἀλλὰ πάλι καὶ νὰ τὸ ἐξηλέω, ὁ Κίτσος Τέζας. Γιατί νὰ μὴ μὸς τὸ δάκρυ, ἀφοῦ πῶδα καὶ πέντε λίρες; Ποῦ ἀκούστηρε ποτὲ νὰ πουλήσῃ τραγὶ πέντε λίρες;

Βασίλειος ὁ ἴλιος καὶ τῆς τέταρτης μέρας κ' ὁ Γιώργος δὲν εἶχε φανεί. Δὲν τὸν χωροῦσε ὁ τόπος τὸν πατέρα μου ἀπὸ τῆς στενοχωρίας του. Δὲν ἠθέλεε καθόλου νὰ φάῃ καὶ ἐξοβίαινε μόνον στὰ ταγάρια καὶ σὸ τὰ καὶ ἀπὸ τὸ παγοῦρι.

Ἄποδευτα βρόντησε ἡ ἀλόγορα κ' ὁ Κοράκης ἀλλόγησε. Πετάρχησε ὁ πατέρας μου στὸν ἐξώστη τῆς κρεβάτας καὶ ρώτησε:

- Ποῦς εἶνε;
- Εἶμαι ὁ Γιώργος, τὸ γνήσιο παιδί τοῦ Γκιὰ καὶ τῆς Μιράνας!
- Ἄκουστηρε ἡ φωνὴ τοῦ Γιώργου.
- Τῶφρες, μωρὲ καρδιά; τὸν ρώτησε ὁ πατέρας μου χωροῦμενος.

— Τῶφρα λέει; ἀπολογίθηκε ὁ Γιώργος περηφάνως. Τῶφρα καὶ τὸ παρῶρα! Καὶ πῶς; ἄλλοιὸς θὰ ἦμιον γνήσιο παιδί τοῦ Γκιὰ ἀπὸ τῆς Μιράνας κ' ἔχῃ μπάτος, ὡς φροθίθηκες ἐσύ;

Ἄνοιξαν ἡ θύρας κ' ἀνέβηκε ἀπάνω ὁ Γιώργος, σέρνοντας τὸ φλῶρο ἀπ' τὸ δεξὶ τὸ κέρατο. Ὁ πατέρας μου εἶχε μεθύσει ἀπ' τὴν χαρὰ τὸν καί, βγάζοντας μὰ λίρα, εἶπε σὸ θραιβευτὴ Γιώργου:

— Φίλα χέρι, παληόφωτος, νὰ πάρος τῆς λίρας!...
Φίλησε ὁ Γιώργος τὸ χέρι τοῦ πατέρα μου, πῆρε τὴν λίρα, ἔβγαλε φωνὴ κ' ὄσπερα πῆρε τὸ φλῶρο καὶ πάει σὸ χερμάδι.

Ἔστερ' ἀπὸ ἐξῆ μῆνες, τὴν ἄνοιξιν, γάτος πάλι ὁ τοῦλιγκας Κίτσο Τέζας νὰ διαβόησῃ πάλι μὲ τὸ κοπάδι τὸν ἀνίφορο γιὰ τὸ βουιὰ τοῦ Ζαγοροῦ. Ἄνέβηκε τὸν σπῆ μῆς νὰ χωρεθῆσιν τὸν πατέρα μου, νὰ πῆ κανένα καρὲ καὶ κανένα ρακὶ καὶ νὰ πάρη πάλι ἄδεια νὰ βοσκῆσῃ τὸ κοπάδι τὸν μὰ μέρα σὸ χωριό, γιατί ἦσαν κωρασιμένο καὶ δὲν μπορούσε νὰ περατῆσῃ.

Ἄκουστηρε μου τὸν δέχτηκε μὲ πλειότερη καλοσύνη ἀπὸ ἄλλοτε, καὶ ἀπάνω στὴν κοινότητα τὸν ρώτησε:

— Πῶς τὸν ἔχεις τὸ φλῶρο, Κίτσο; Ἄ, φρε κοιμητῶς, δὲν ἔξοικες πόσο μὸς κωραφίθηκε ποὺ μὸς χάλασε τὸ χατήρι καὶ δὲν μὸς δώσει τὸ φλῶρο, μ' ἔλες τὶς πέντε λίρες ποὺ σφῶροισα στὴν ποδιά...

— Ἄχ, ἄρχοντά μου! ἀπολογίθηκε βαρῆθια ὁ τοῦλιγκας. Νὰ τοῦαζα τὸ πῶδι μου βγαίνοντας ἀπὸ ἐδῶ μέσα! Τι κατάλαβα ποὺ δὲν σὸν τὸν ἔδωκα, τὸ βιδὸ τοῦ διαβόλου, καὶ ἐσὲνα διασπῆραστος καὶ τὶς πέντε λίρες τὶς ἔχασα! Ποῦ εἶχε ἀκούστηρε ποτὲ πέντε λίρες γιὰ ἓνα τραγὶ; Γιὰ ἓνα τομάρι; Ἐσπερε νὰ μὲ τιμωρῆσῃ ὁ Θεός—προσκυνοῦμαι τ' ὄνομα τοῦ— καὶ μὲ τιμωρῆσε. Μοῦ τὸ κλέβαν τὸ ξουο, ἀφῶχοντα μου, κάτω ἀπὸ τὸ Μελοῦν, κοντὰ στὴν Κοκκιανίστα. Καλὰ νὰ μὸς κάμουν! Δὲν ματαχωριῶ τέτοιο τραγὶ, τὸ ἔξω, ἄρχοντά μου! Δὲν ματαχωριῶ!

Τότε ὁ πατέρας μου τοῦ πέταξε τέσσερες λίρες καὶ τοῦ εἶπε:

— Πάρε τέσσερες λίρες μονάχα, γιατί τὴν ἄλλη λίρα τὴν ἔδωκα τοῦ Γιώργου Γκιὰ ποῦθε κάτω ἀπὸ τὸ Μαλοῦν κοντὰ στὴν Κοκκιανίστα καὶ σὸν τὸν ἔλεπε τὸ ἐξηλέω φλῶρο σου, κατὰ διαταγὴ μου, καὶ μὸς τὸν ἔφερε σὸ κοπάδι μου...

Ἄκουγόντας αὐτὰ ὁ τοῦλιγκας, ὁ Κίτσο Τέζας, ἔμεινε ἄναυδος κ' ἀφοῦ συνηθε, σήμιασε ἀπὸ καταγῆς τὶς τέσσερες λίρες, φίλησε τὸ δεξὶ γόνα τοῦ πατέρα μου, ὅπως καθόταν στὴν κοφὴ σταυροπόδι καὶ τοῦ εἶπε:

— Θεὸς σχορέω τὴ μάνα σου καὶ τὸν πατέρα σου, ἄρχοντά μου, μὲ τὸ καλὸ ποὺ ὠδωνες ἀπὸ τὴν σπημὴ, γιατί εἶχα τέτοια ἀνάγκη ν' ἀγοράσω ἀραποσιτὶ γιὰ τὰ παιδιὰ μου καὶ τοὺς πιστωκῶς μου, ὅστε θ' ἀναγκασθῶμιν νὰ πουλήσω εἰκοσι γίδια, γιὰ νὰ οικονομίσω τὶς τέσσερες λίρες, ποὺ μῶδωνες τώρα. Θεὸς σχορέω τὴ μάνα σου καὶ τὸν πατέρα σου, ἄρχοντά

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

Η ΓΕΝΝΑΙΟΨΥΧΙΑ ΜΙΑΣ ΚΟΡΗΣ

Ἡ ἱστορία ποὺ θὰ ἀφηγηθῶμε περὶ αὐτῆς, συνέβη πρὶν ἀπὸ μερικοὶ χρόνοι σὸ Μῆτος τῆς Γαλιλίας, μὰ νύχτα χιονοπτώσῃ.

Ἐμῆνη τὴ νύχτα φρούσε ἕνας διωβόλιμος βοσκὴς ποὺ ἔπαυε τοὺς διαβάτους καὶ τοὺς ἡ ψυχὰς του ἔφτανε ὡς τὰ κοκκαῖα.

Στὸ Μῆτος ἴσπερτινος τὴν ἐποχὴ αὐτὴ ὡς στρωπυτῆς γάτους νέος, δοκετὰ φιλόδοξος, ὁ ὄποιος εἶχε δευταρθεὶ νὰ φιλοξῆ τὴ νύχτα σκοπὸς σὸ πῶδὸ χριότερο ἰσημιο τῆς πόλεως.

Ἄ νέος ἦταν ἄ ρωθονοσιμένος μὲ πῶδι καπέλα, ἡ ὁποῖα τὸν ἀγαποῦσε ἱεροθωλὴ. Μόλις ἡ νύχτα πληροφῆρησε, ὅτι ὁ ὁρθονοσιτικός τῆς ἦσαν ὠρεφωμένος; νὰ περαιοθῆν σὸ βλαπθρο μὲ τέτοιον καρὲ, κατελήρησε δὲν μεγάλῃ καρῆ κ' ἀνησυχία.

Ἦταν βέβαιη, ὅτι στὴν ἀποσιτασὶ ποὺ βοσκόνταν ὁ νέος, θὰ πλειούταν ἀπ' τὸ κρῶ καὶ γι' αὐτὸ δταν ἔεσε νὰ κοιμηθῆ, δὲν μπορούσε νὰ κλεισθῇ μὰτ. Σηκώθηκε λοιπὸν, ὁ ὄποιος, βγῆκε ἔξω καρῆ ἀπ' τοὺς δικούς τῆς καὶ πῆρε ν' ἀναμῶσῃ τὸν ἀγαπημένο του.

Ἄν ἔφτανε στὴ σκοπιὰ του, τὸν βρῆκε πραγματικῶς παραιομένο κ' ἀνίανον ν' ἀνέβηκε περικοστέρος σὸ ὁ κρῶ τῆς νύχτας.

Ἦ ὠνή, ἡ ὁποῖα ἦταν καὶ ἐκ φρούσος ἐδῶσθη, ἄρχισε νὰ τὸν παραιοθῆ νὰ πῆσῃ σὸ σπῆ τῆς, ὅπου τοῦ εἶχε ἐτοιμασθῆ μὴ καλὴ φωνὴ γιὰ νὰ ἐστραθῆ.

Ἄ στρωπυτῆς ὄποιος ἀνακτοῦσε ἀφῆρηκε στὴν πρόστασι τῆς.

Ἄν ὠλη μερὰ, ἔμεινε νὰ φωνῆ. Ἄν ἔμεινε περικοστέρος ἐκεῖ, θὰ κοκκίλων ἀρηλατῆς ἀπὸ τὸ κρῶ.

Στὸ τέλος, ὁ νέος, βλέπώντας πῶς ἡ μνηστὴ του εἶχε ὄσπερα, δέχτηκε νὰ ἀεῖν γιὰ λίγη ὄρα.

Πρῶτο ἀφῆσε, τῆς ἄμπερ σὸ κρῶνος του καὶ τὸν μαρῶδα του καὶ τῆς ἔδωσε καὶ τὸ σύνθημα, γιὰ νὰ τὸ χωραιοποίηση ἐν περαιοθῶσι νυκτερινῶς ἐρῶδου.

Ἦ γενναῖα κόρη ἐγκατοστάθη σὸ φιλῶνὸ του, χωρὶς νὰ ἀσπῆτα σὸ φροθετὸ αἰῶδι.

Γιὰ κατὴ τῆς ὄμοσ' τύχη, σὲ λίγο φῶνηε νὸ περαιοθῆ ἡ νυκτερινὴ ἐξοδῆ; καὶ αὐτὴ, ἀπὸ τὴν ἐκφρονηση, νύχτα τὴ συνηθισμένα, τὸ σύνθημα, τίχασε κ' ἔμεινε σιωπηλὴ.

Ἄ ἀπαισιότατος; ἄφηε κοντὰ τῆς, νομίζοντας πῶς ὁ κοσπὸς ἐκουῶταν, καὶ ἔμεινε σπῆταλκτος, βοσκωντας κάτω ἀπὸ τὸν στρατιωτικὸ μαρῶδα μὰ γυναικῆ.

Ἡ νέα ἀφηγήθηκε ἀμείσως στὸν διορητὴ τοῦ σὲν ἀγαματος κ' εἰ καὶ ὄμοιόλογος κλείγοντας τὴν ὄληθια.

Ἄ συνταγματῆχος ἐστῆσε πῶς τὸν καλέσαν τὸν στρωπυτῆ καὶ τὴν ἄλλη μερὰ συγροθῆθηκε ἔκτακτο στρατιωτικῶ, ὡ ὄποιος τὸν καταβάσσε σὸ θάνατο.

Ἐἶνε ἀδύνατο νὰ περιγραφῆ ἡ ἔλθιν ποὺ δῆμιμας ἡ ὁρθονοσισταὶ αὐτὸ, μαθεθόντας; τὴ σκληρὴ ἀντίστασι ποὺ ἔμεινε βγάλε ὁ στρατιωτικῶς. Μὲ λίγα μιλῶδι, τραγῆλῆ ἰπὴ τὴν ἰτελαιομῆ τῆς, ἄρχισε νὰ κλανάται στὸς ὄρῶμας κλείγοντας; καὶ φωνάζοντας ἔκτακτὰ τὴ σφῆρα καὶ τὸ βρῆκε.

Ἦ εἶδρας τῆς καταβάσης τοῦ ἀθάου στρωπυτῆ πρκαλοῦσε τῆ σφῆμαθια καὶ τὸν ὄμοσ' σὲ ὄποιος δοσε τὴν ἄναγνῆ καὶ ἀφῆ πάντων σὲν γυναικῶς. Ἐτα δὲν ἔφρσε νὰ σχημαθῆσῆ μὲ κερταμῆ διαδῆλως ἀπὸ γυναικῶς, ἡ ὁποῖες πῆσαν τὸν διορητῆ τὸν σφῆμαθῶς καὶ τοῦ ζήτησαν νὰ δῶσῃ χῆρα σὸν μελλοθάνατο στρωπυτῆ. ὄλες τοὺς κλείγοντας. Ἄ διορητῆς; σφῆμαθῶς καὶ αὐτός. Κι' ἔμεινε χῆρα σὸν μαρῶδο σφῆμαθῶς, ὁ ὄποιος ἔτελεσε σὲ λίγες μέρες τοὺς γάτους του μὲ τὴ λατρεμὴ τοῦ μνηστῆ.

μου, ξαναλέω καὶ θὰ τὸ ξαναλέω χιλίες φορές!

Τότε ὁ πατέρας μου τοῦ εἶπε:

— Ἄν σοὺ καίγεται ἡ καρδιά, κομπαίρε, γιὰ τὸ φλῶρο, νὰ σοὺ τὸν δάκω λίσω...

— Παπατά, ἄρχοντά μου! Παπατά! Χαλάλι σου ὁ φλῶρος; εἰς τὸ γίλα ποῦμα ἀπὸ τὸ βρῆ τὶς μῆνας μου!

Καὶ, λέγοντας αὐτὰ τὰ λόγια, ὁ τοῦλιγκας, ὁ Κίτσο Τέζας χωροῦσε καὶ ἔφρσε, ἐξοκολοθόντας νὰ σφῆμαθῆ τὴ μάνα καὶ τὸν πατέρα τοῦ ποῦρα μου.

□ □ □ ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΕΣ ΕΙΚΟΝΕΣ □ □ □

Ἄρμονια

(Τοῦ Ἀλητῆν)

